

učencev. Oh, kako so bili nemirni! Vsevprek so govorili, šepetali, se smejali, jaz sem jih pa miril.

Pa kako malo so znali! Kopačarjev Jakec ni znal prav nič brati. Ali je torej čudo, če me je minila potrpežljivost, da sem zgrabil Jakca za lase. Jakec je pa namrdnil usta na jok in se začel jeziti.

»Lasal me pa ti že ne boš!«

»Pa te bom!«

»Pa me ne boš!«

»Tihol!«

»Tebi že nikoli!«

»Na!«

Pa sem mu priložil eno tja preko ušesa. Jakec je zajokal na ves glas, potem pa jo mahnil domov; bili smo si sosedje.

Kmalu pridejo sosedov oče.

»Zakaj si pa našega tepel?«

»Zato, ker mi je ugovarjal.«

»Ali se ti mar ne sme?«

»Ne, mi se igramo šolo, in v šoli ne sme nobeden odgovarjati, če ni vprašan.«

»V šoli ne rečem nič, pri igri pa ni tako. Na! Da boš vedel našega pretepati.«

Pa mi je priložil sosedov oče eno okrog ušes, da je v meni zašumelo. Šole je bilo pa kmalu konec. Zatvoril sem jo za zmeraj.

Tisti dan sem prvič občutil grenkost učiteljskega kruha, in ta grenkost mi je za vedno vzela veselje do učiteljskega stanu.

Krenil sem torej spet na drugo pot.

J. E. Bogomil.

Murenček.

Kdo ne pozna črnega murenčka, ki ima svoj domek v podzemski luknjici na travniku. Do pozne jeseni nas vabi ob večerih, ko poje svoj čri-čri.

Velik strahopetec je. Če se le zgane kaka bilka v vetru, že jo ubere v svojo hišico. Tu čaka, da se vse umiri, pa prileze zopet varno na dan.

V detinskih letih smo imeli dosti veselja s to drobno živalco. Po vse popoldneve smo presedeli na prisojnem bregu, dregali z bilko v luknjico in klicali:

»Črni muren, pridi vun, štirje konji, štirje voli tvojo pot podirajo.«

Včasih se nam je res posrečilo zbežati črička iz luknje, a komaj ga je prijel kdo imed nas, že mu je smuknil iz roke in se izgubil v travi. Tudi ponoči kliče murenček glasno svoj čri - čri - čri. Če stopiš prav nalahno v rosno travo, da uzreš nočnega pevca, kar hipoma umolkne vse daleč naokoli.

Na tak večer, ki je bil poln čričkovega petja, smo posedli nekoč okoli mamice po travi pred hišo, in povedala nam je tole dogodenco:

V daljni vasici je živel pastirček Tonček. Siromaček je bil, nikoli ni imel kaj novega. Njegova suk-njica je bila vsa raztrgana. Saj ni imel sirotek ma-mice, da bi mu jo bila zašila. Že od rane mladosti je bil pri tujih ljudeh, ki ga niso imeli radi. Le ne-voljni so mu rezali borni kruhek. Na vse zgodaj je gonil slehrno jutro čedico daleč v gozd, kjer ni bilo zlobnih ljudi, da bi se jezili nanj.

Nekega soparnega dne je zaspal revček na paši. Živinica je pa šla kar sama v vas. Šele pozno zvečer se je Tonček zbudil. Začuden in prestrašen je pogle-dal in se zazrl v skrivnostne nočne sence. Nad glavo mu je godel nočni godec na uho svoj čri - čri. De-ček je vstal in pogledal tja, odkoder so se čuli otožni murenčkovi glasovi.

Čezdalje bolj se je nočilo. Med dremajočim drev-jem so se podile bele meglice. Na nebu je posvetilo brezštevila zvezdic. Tam globoko v lesu se je žalost-no oglašala sova.

Tonček je brskal po travi, da ujame nevidnega pevca. Zastonj, ni ga mogel najti. Zopet je legel na mehko travo in iznova zadremal. Čudno bitje je ugle-dal v snu. Majhna, svetla deklica je sedela poleg nje, na glavi je imela zlato kronico.

»Veš li, kdo sem, ubogo zemsko dete? Kraljica murnov sem!« mu je povedala deklica na uho. »Lepo in veliko je moje kraljestvo.«

»Oj, vzemi me s seboj,« je zaprosil Tonček. »Glej, sam sem na svetu, nihče me nima rad.« Bajna deklica mu je podala roko in ga povedla s seboj, rekoč: »Nič se ne boj, pojdi!«

Ves vesel se je oprijel deček bele ročice in odšel je s kraljico v kraljestvo, kjer ni gorja in ni grenkih solz.

Drugo jutro zarana so vaščani našli pastirčka Tončka.

Ležal je na mahu pod košato bukvijo mrtev. Bledi obrazek mu je krasil zadovoljen smehljaj.

Pokopali so ga za cerkvijo pri vrbi žalujki. Vse večere mu poje tam murenček pri grobu svoj miločarobni čri - čri.

Lud. Koželj.

Igra je igra.

7. Na napačni poti.

»Peter, poglej, ali so že na njivi.«

»Niso še. Le naprej!«

Mirno in pogumno sta šla Kodranov Peter in Lovščinov Jožek svojo pot v šolo.

Prišel je pa dan, — proti koncu oktobra je bilo — ko je Peter sporočil: »Danes so pa na njivi.«

»Bežimo!«

»Kar hitro!«

Tèk, tèk, tèk, tèk — sta jo ubrala naša junaka nazaj in poiskala drugo pot, ki je tudi držala do šole, pa ni peljala mimo Selanove njive.

Ti nesrečna njiva ti!

Repo je vsejal Selan na tisto njivo. Prav lepo mu je rastla. Samo ondi ob potu, ki drži v mesto, je je bilo vsak dan manj. Dobro je vedel Selan, kdo mu dela škodo. Vaški paglavci hodijo ondi mimo v šolo, pa jo izmikajo. In ko bi jo že pojedli! Nak, — gre, pa jo samo odruje, obreže in naredi iz nje igra-